

РЕШЕНИЕ

№ 1214

гр. София, 21.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 24 състав,
в публично заседание на 10.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Бранимира Митушева

при участието на секретаря Гергана Мартинова , като разгледа дело номер **1793** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК във връзка с чл. 215 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/.

Образувано е по жалба на С. М. М., Л. М. Х. и В. Б. М. от [населено място] срещу заповед № РОК17-РД09-43/30.01.2017г. на кмета на район „О. купел“, Столична община, както и във връзка с решение № 2066/13.02.2019 г. на Върховен административен съд /ВАС/, постановено по адм. дело № 8360/2018 г.

В жалбата са развити доводи за незаконосъобразност и нищожност на обжалвания административен акт, като постановен при съществено нарушение на административно-производствените правила и в противоречие с материално-правните разпоредби на закона. Твърди се, че заповедта е издадена от некомпетентен орган, както и е нарушен чл. 26 от АПК, тъй като същата не съобщена по надлежния ред. Възражава се също така, че заповедта е издадена в нарушение на чл. 35 от АПК при неизясняване на релевантните факти и обстоятелства. Жалбоподателите считат, че предвидения в заповедта временен път е в нарушение на чл. 190, ал. 1 и ал. 3 от ЗУТ, тъй като същият засяга дълготрайни декоративни дървета, както и прокарването му осигурява втори достъп до имот, който има и друг такъв. Твърди се още, че УПИ XV-9504, кв. 212, по влязъл в сила подробен устройствен план /ПУП/ няма. Според жалбоподателите заповедта е издадена без да е определен срок за временния път, тъй като ПУП, въз основа на който е издадена заповедта, никога няма да бъде приложен, а и необходимото отчуждаване на съответната част от собствения им имот, не би могло

да се извърши законосъобразно. Възразява се още, че заповедта е издадена в нарушение на чл. 81, ал. 1 от ЗУТ, както и чл. 190, ал. 6 от ЗУТ, тъй като жалбоподателите не са получавали предложени за сключване на договор и с тях разговори не са провеждани. Претендира се от съда да постанови съдебно решение, с което да бъде прогласена за нищожна оспорената заповед, алтернативно да бъде отменена, както и да бъдат присъдени направените по делото разноски.

Ответникът – КМЕТА НА РАЙОН „О. КУПЕЛ“, СТОЛИЧНА ОБЩИНА – редовно призован, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и счита същата за неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованите страни - В. Т. С. и Д. С. С., редовно призовани, чрез процесуалните си представители оспорват жалбата и считат същата за неоснователна. Претендират присъждане на разноски по делото.

Заинтересованите страни – И. М. М. и М. М. И. – редовно призовани, не се явяват, не изпращат представител и не изразяват становище по жалбата.

СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА, редовно уведомена, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка: Административното производство е започнало по заявление рег. № РОК16-ГР94-1006/1/17.09.2016 г., подадено от В. Т. С. и Д. С. С., в качеството им на собственици на имот с идентификатор 68134.4335.9504, за който е отреден УПИ XV-9504, кв. 212, район „О. купел“, с искане за издаване на заповед за прокарване на временен път по трасе, предвидено за достъп до собствения им имот, през имот с идентификатор 68134.4335.183, за който е отреден УПИ II – 183, кв. 212, по плана на [населено място], район „О. купел“. Към заявлението са приложени нотариална покана до собствениците на УПИ II-183 и констативен протокол № 3556 от 07.04.2014 г., както и декларации от заявителите, че до момента не е постигнато съгласие и не е възможно да бъде сключен доброволен договор за изграждане на временен път. Видно от нотариален акт № 182, том LXXIX, дело № 15837/1995г. В. Т. С. е собственик на дворно място с площ от 933 кв.м., съставляващо имот с пл. № 192, кв. 12 /стар кв. 401/, по плана на [населено място], м. „О. купел“.

Със заповед № РД-09-37/14.02.2000 г. е одобрено частично изменение на застроителния и регулационния план и частичен квартално-застроителен и силуетен план на парцел I-193, II-183 и XIII-192, кв. 212 по плана на [населено място], м. „О. купел“. С последваща заповед № РД-09-72/24.04.2008г. на кмета на район „О. купел“, Столична община, е одобрено изменение на план за регулация на УПИ XIII-192 и създаване на два нови УПИ XIII-192 и XV-192 по зелените линии, букви, цифри и знаци от кв. 212 – м. „О. купел“, и е изменен планът за застрояване за УПИ XIII-192 и XV-192, като с решение № 207/11.01.2016г. на АССГ, постановено по адм. дело № 6395/2015 г., заповедта е отменена по жалба на С. М., Л. Х., И. М., М. И. и В. М..

Със заповед № РОК16-РА50-29/14.06.2016г. на главен архитект на район „О. купел“, Столична община, е одобрено изменението на план за регулация /ИПР/ – разделяне на УПИ XIII-192 по имотната граница в съответствие с кадастралната карта с образуване на нови УПИ XIII – 9460 и УПИ XV – 9504 в кв. 212, м. „О. купел“. Цитираната заповед е оспорена от жалбоподателите в настоящото съдебно производство, като е образувано адм. дело № 42/2018 г. по описа на АССГ, по което с влязла сила определение № 2907/11.04.2019 г. жалбата е оставена без разглеждане като

недопустима, тъй като жалбоподателите не са заинтересовани лица по смисъла на чл. 131, ал. 2 от ЗУТ. Така постановеното определение е оставено в сила с определение № 14163/23.10.2019 г. на ВАС, постановено по адм. дело № 10796/2019 г.

Във връзка със заповед № РОК16-РА50-29/14.06.2016г. на главен архитект на район „О. купел“, Столична община, обособяваща самостоятелен УПИ XV-9504 без лице на съществуваща улица, е иницирано и процесното административно производство по реда на чл. 190 от ЗУТ, което е приключило с постановяване на заповед № РОК17-РД09-43/30.01.2017 г. на кмета на район „О. купел“, Столична община. С цитираната заповед кметът на район „О. купел“, Столична община, е наредил да се прокара временен път през поземлен имот с идентификатор 68134.4335.183 по кадастралната карта и кадастралните регистри на [населено място], район „О. купел“, за който е отреден УПИ II – 183, кв. 212, по плана на [населено място], район „О. купел“, идентичен с имот с идентификатор 68134.4335.9461, последно изменение заповед № 18-10823/04.08.2014 г. на началника на Службата по геодезия, картография и кадастър – С., за осигуряване на достъп до поземлен имот с идентификатор 68134.4335.9504 по кадастралната карта и кадастралните регистри на [населено място], район „О. купел“, за който е отреден УПИ XV – 9504, кв. 212. В мотивите на заповедта административният орган е приел, че са налице всички предпоставки за осъществяване на фактическия състав на чл. 190, ал. 1 във връзка с ал. 6, предл. 2 от ЗУТ.

Жалбоподателите, за които не е спорно по делото, че са съсобственици на поземлен имот с идентификатор 68134.4335.183, за който е отреден УПИ II-183, кв. 212, по плана на [населено място], местност „О. купел“, са оспорили заповед № РОК17-РД09-43/30.01.2017 г. на кмета на район „О. купел“, Столична община, пред АССГ, като е образувано адм. дело № 1930/2017 г., по което е постановено решение № 6221/02.11.2017 г., с което жалбата е отхвърлена. Така постановеното решение е оспорено пред ВАС, който с решение № 2066/12.02.2019 г. по адм. дело № 8360/2018 г. е отменил съдебното решение и е върнал делото за ново разглеждане от друг съдебен състав съобразно дадените указания. В мотивите на съдебното решение ВАС изрично е указал, че при новото разглеждане на делото следва да се изясни обстоятелството дали е влязла в сила заповедта за изменение на ПУП за разделяне на УПИ XIII – 192 на две нови УПИ-та, както и се направи преценка за спиране на производството по оспорване на заповедта по чл. 190, ал. 1 от ЗУТ до приключване на производството по адм. дело № 42/2018 г. по описа на АССГ. Във връзка с така дадените изрични указания настоящото съдебно производство е спряно до приключване с влязъл в сила съдебен акт на производството по адм. дело № 42/2018 г. по описа на АССГ. С определение от 01.11.2019 г. съдебното производство по адм. дело № 1793/2019 г. е възобновено във връзка с влязлото в сила определение № 2907/11.04.2019 г. по адм. дело № 42/2018 г. по описа на АССГ.

По делото е приложена и приета като доказателство изготвената, с оглед пълното изясняване на спора от фактическа страна, по адм. дело № 1930/2017 г. по описа на АССГ съдебно технически експертизи, която съдът кредитира като компетентно и обективно изготвена в относимата ѝ част към предмета на спора. Съгласно заключението на вещото лице регулацията, приета с ПУП, одобрен със заповед № РД-09-37/14.02.2000 г. не е приложена по отношение на границата между имоти пл. № 183 и № 192 /идентификатори 68134.4335.9461 и 68134.4335.9504/, като регулацията не е приложена и по отношение на предвидената с този ПУП от 2000 г. [улица],

чието уширение е за сметка на УПИ I – 193 и УПИ II-183. Установено е от вещото лице, че процедури по уреждане на сметки по регулация, отчуждаване и фактическо преместване не са проведени, както и че съгласно ПУП, одобрен със заповед № РД-09-37/14.02.2000 г., в УПИ II – 183, УПИ XIII – 192 /XV-9504/ и УПИ I-193 е предвидено свързано застрояване по имотните граници на двуетажна и триетажна сграда в трите имота. Според вещото лице проектираният временен път съвпада с част от предвиденото уширение на улица с ПУП, одобрен със заповед № РД-09-37/14.02.2000 г. Временният път съвпада с частта от имот пл. № 183 /идентификатор 68134.4335.9461/, която се засяга от предвиденото с регулационния план уширение на [улица] м. в регулационен план и 4.00 м в застроителен план. Според вещото лице временния път заема само част от улицата, предвидена със заповед № РД-09-37/14.02.2000г., съгласно сравнение на ограждащите линии, като в трасето на предвидения временен път не попадат дървета. В заключението се сочи още, че освен предложената с обжалваната заповед възможност за прокарване на временен път, има и други технически възможности за осъществяване на достъп до УПИ XV-9504 – през УПИ XIII-9460, но този път е по-дълъг и за него няма регулация. Установено е от вещото лице също така, че декоративното дърво на улицата извън имот пл. № 183 и до оградата му, въпреки че е много близо до трасето на временния път, не попада в него, както и крушата вътре в имот пл. № 183, също не попада в трасето на временния път. Според вещото лице временният път по предходна заповед № РД-09-76/08.05.2014 г. на кмета на район „О. купел“, Столична община, прогласена за нищожна с влязло в сила решение № 3140/09.05.2016 г. на АССГ по адм. дело № 5943/2015 г., не е идентичен с временния път по процесната заповед, с разлики, подробно описани е т. 9 на заключението.

При така установените факти, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е от надлежни страни и в срока по чл. 215, ал. 4 от ЗУТ. Видно от приложен по делото разписан лист оспорената заповед е съобщена на жалбоподателя В. М. на 07.02.2017 г., като жалбата е подадена до съда на 20.02.2017 г., съгласно поставен върху нея рег. № РОК17-ГР94-90/1/20.02.2017 г., т. е. в законоустановения 14-дневен срок. Доколкото по делото липсват доказателства за редовно връчване на оспорената заповед на останалите двама жалбоподатели, то съдът приема жалбата за депозирана в срок и по отношение на тях.

Разгледана по същество, след проверка на административния акт съгласно чл. 168, ал.1 от АПК във връзка с чл. 146 от АПК, жалбата е неоснователна по следните съображения:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия. Съгласно заповед № РД-09-1423/05.12.2012 г. на кмета на Столична община, която е служебно известна на съда, на основание чл. 44, ал. 1, т. 1 и т. 13 от ЗМСМА във връзка с чл. 5, ал. 1 и § 1, ал. 3 от ДР на ЗУТ, са делегирани правомощия по издаване на заповеди по чл. 190, ал. 6 от ЗУТ на кметовете на райони /раздел III, т. 3.1./. В тази връзка се явява неоснователно възражението на жалбоподателите, че заповедта е издадена при липса на компетентност, като следва да се има предвид също така, че изрично с § 1, т. 3 от ДР на ЗУТ законодателят е предвидил възможност кметът на общината да предостави свои функции по този закон на заместниците си, на главния архитект на общината и на други длъжностни лица от общинската /районната/ администрация. Актът е издаден и в предписаната от закона форма – писмена заповед по чл. 190, ал. 6, предл. второ от ЗУТ.

При постановяване на процесната заповед не са допуснати съществени нарушения на административно-процесуалните правила, които да мотивират нейната отмяна. Съдът споделя разбирането, че нарушението на процесуалните правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган. Доколкото предназначението на административно-производствените правила е да обезпечи издаването на един законосъобразен по съдържание акт, то до отмяна водят само нарушения, които, ако не бяха допуснати, би могло да се стигне и до друго решение по същество на поставения пред административния орган въпрос. Действително, по делото не се съдържат доказателства жалбоподателите да са били уведомени по реда на чл. 26 от АПК за образуването административно производство по издаване на оспорваната заповед. Това обаче не съставлява съществено нарушение на административно-производствените правила, доколкото за жалбоподателите е налице правната възможност да релевират всички възражения, които са могли да направят в административното производство, при оспорването на акта пред съда, включително да представят доказателствата, които намира, че имат значение за правилното решаване на случая. Несъобщаването на процесната заповед на двама от жалбоподателите също не може обоснове отмяна на акта, тъй като същите са упражнили правото си на защита.

Настоящата съдебна инстанция намира също така за безспорно установено по делото, че при издаване на процесния административен акт правилно е бил приложен от административния орган материално-правния закон и всички наведени от жалбоподателите в тази връзка доводи се явяват недоказани и неоснователни. В съответствие с нормата на чл. 190, ал. 1 от ЗУТ когато съгласно подробен устройствен план някои урегулирани поземлени имоти имат лице само по проектирани нови улици, преди тези улици да са открити, общината може да прокарва временни пътища, които осигуряват достъп до съответните имоти. Осъществяването на диспозицията на тази правна норма безусловно изисква наличие на главния юридически факт, уреден в нейната хипотеза – съществуване на подробен устройствен план, който е влязъл в сила. Само при наличие на влязъл в сила ПУП, предвиждащ лице на урегулирани поземлени имоти само по проектирани нови улици, които още не са открити, възниква фактическата и правна необходимост от прокарване на временен път до този имот. Съгласно чл. 190, ал. 6 от ЗУТ прокарването на временните пътища по ал. 1 на чл. 190 от ЗУТ става въз основа на писмен договор между заинтересуваните собственици на поземлени имоти с нотариална заверка на подписите, а при липса на съгласие - въз основа на заповед на кмета на общината. В процесния случай при постановяване на оспорената заповед административният орган се е позовал на чл. 190, ал. 1 във връзка с ал. 6, предл. второ от ЗУТ. С оглед на това, за да е допустимо прокарването на временен път през имот с идентификатор 68134.4335.183 /идентичен с имот с идентификатор 68134.4335.9461/, за който е отреден УПИ II-183, кв. 212, за осигуряване на достъп до имот с идентификатор 68134.4335.9461, за който е отреден УПИ XV-9504, кв. 212, следва да са налице предпоставките по чл. 190, ал. 1 във връзка с ал. 6, предл. второ от ЗУТ. В цитираните правни норми са визирани три кумулативно дадени предпоставки: 1. съществуване на подробен устройствен план, който е влязъл в сила; 2. урегулирани поземлени имоти по влезлия в сила план да имат лице само по проектирани нови улици, преди тези улици да са открити; 3. липса на съгласие между заинтересуваните собственици за сключване на писмен договор за

прокарване на временен път.

От приетите по делото писмени доказателства съдът намира за безспорно, че първата и втора кумулативно дадени предпоставки по чл. 190, ал. 1 от ЗУТ са налице в процесния случай. Със заповед № РОК16-РА50-29/14.06.2016г. на главния архитект на район „О. купел“, Столична община, е одобрено изменението на план за регулация /ИПР/ – разделяне на УПИ XIII - 192 по имотната граница в съответствие с кадастралната карта с образуване на нови УПИ XIII – 9460 и УПИ XV – 9504 в кв. 212, м. „О. купел“. Заповедта е била оспорена от жалбоподателите и е образувано адм. дело № 42/2018 г. по описа на АССГ, по което с определение № 2907/11.04.2019 г. е оставена жалбата без разглеждане като недопустимо, както и е прието, че жалбоподателите нямат качеството на заинтересовани лица по смисъла на чл. 131, ал. 2, т. 1 от ЗУТ. Така постановеното определение е било потвърдено с определение № 14163/23.10.2019 г. на ВАС, постановено по адм. дело № 10796/2019 г. Именно със заповед № РОК16-РА50-29/14.06.2016г. на главния архитект на район „О. купел“ се обособява УПИ XV – 9504, кв. 212 /имот с идентификатор 68134.4335.9504/, собственост на заявителите в административното производство, без лице на съществуващата улица. С цитираната заповед единствено се разделя УПИ XIII - 192 по имотната граница, в съответствие с кадастралната карта, като се образуват нови УПИ XIII – 9460 и УПИ XV – 9504 в кв. 212, м. „О. купел“, като с нея не се променя предвиденото с предходния план свързано застрояване между имотите в УПИ II - 183, УПИ XIII - 192 и УПИ I - 193, одобрено със заповед № РД-09-37/14.02.2000 г. От приетата по адм. дело № 1930/2017 г. по описа на АССГ съдебно-техническа експертиза се установява също така, че съгласно ПУП, одобрен със заповед № РД-09-37/14.02.2000 г. е предвидено разширение на [улица]/скица № 1 и отговор № 2/, като УПИ XV-9540 /бивш УПИ XIII-192/ има лице в северната си част на проектираната улица. По делото не се спори, а и съдебно-техническата експертиза установява, че регулацията по заповед № РД-09-37/14.02.2000г. не е приложена, респективно уширението на [улица]не е открито. Видно от заключението на вещото лице проектираният временен път съвпада с част от предвиденото уширение на улица с ПУП, одобрен със заповед № РД-09-37/14.02.2000г., както и временният път съвпада с частта от имот пл. № 183 /идентификатор 68134.4335.9461/, която се засяга от предвиденото с регулационния план уширение на [улица] в регулационен план и 4 м в застроителен план. Според вещото лице временният път заема само част от улицата, предвидена със заповед № РД-09-37/14.02.2000г., съгласно сравнение на ограждащите линии.

Неоснователни се явяват възраженията на жалбоподателите, че предвидения временен път засяга дълготрайния декоративни дървета, тъй като видно от приетата по делото съдебно-техническа експертиза, в трасето на предвидения временен път не попадат дървета. Не са налице в процесния случай и други технически възможности за прокарване на временни пътища. От една страна

при условията на чл. 190 от ЗУТ, както и по арг. от ал. 3 на чл. 190 от ЗУТ, временен път трябва по възможност да следва новите улици по подробния устройствен план, съответно улиците по проектоплана или по извършените проучвания. Последното е различно от хипотезата на глава 13, раздел II - чл. 192 и чл. 193 от ЗУТ, където условията са: друго техническо решение да е явно икономически нецелесъобразно, с правото на преминаване да не се влошават условията за застрояване на поземлените имоти, да се препятства установеният начин на трайно ползване на поземлените имоти и да се засягат разрешени строежи или съществуващи сгради. Независимо от последното вещото лице установява, че другите технически възможности за прокарване на временен път са по-дълги, т. е. същите са икономически нецелесъобразни.

Неоснователни се явяват и възраженията на жалбоподателите, основани на неизвършени или недовършени отчуждителни процедури, доколкото същите са неотнормирани към случая, тъй като изискването на чл. 190 от ЗУТ е да има влязъл в сила план. Наличието на ПУП е предпоставка за имуществени размествания по прилагане на регулации, отчуждения и обезщетения. Обратното, т. е. неизпълнението на отчуждителни процедури и завземане на придадени части от имоти, не води до промяна на ПУП или до неговата отмяна.

В процесния случай е налице и трета предпоставка за издаване на процесната заповед, а именно: липса на съгласие между заинтересованите собственици за сключване на писмен договор за прокарване на временен път. При подаване на заявление рег. № РОК16-ГР94-1006/17.09.2016 г. от В. С. и Д. С., като доказателства за непостигане на съгласие между собствениците на имотите, са представени нотариално заверени декларации от С., нотариална покана до собствениците на УПИ II-183 и констативен протокол от 07.04.2014 г. В тази връзка съдът намира за неоснователни възраженията на жалбоподателите, че никой не е искал съгласието им. От представените по делото нотариална покана и констативен протокол се установява, че жалбоподателите са били канени да подпишат договор за прокарване на временен път по чл. 190, ал. 6, предл. 1 от ЗУТ. Видно от нотариалното удостоверяване, поканата е била връчена при условията на чл. 47, ал. 1 от ГПК. На посочените дата и час поканените собственици на имот с идентификатор 68134.4335.183 не са се отзовали, за което бил съставен констативен протокол № 3556/07.04.2014г. Следва да се има предвид, че разпоредбите на ЗУТ, и в частност на чл. 190 от същия закон, не указват как се установява липсата на съгласие. Съдът намира, че в случая такова липсва, като е демонстрирано очевидно несъгласие, съобразявайки водените множество дела, свързани с изменението на регулационния план и касаещи проектираното уширение на [улица], респ. прокарването на временен път, което е за сметка на имота на жалбоподателите - УПИ II-183. Липсата на такова съгласие установява и подаването на жалба от жалбоподателите, иницираща настоящото съдебно производство.

По изложените съображения настоящият съдебен състав приема, че оспорената заповед е правилна и законосъобразна, а така подадената жалбата е

неоснователна и недоказана и като такава следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора и доколкото от процесуалния представител на ответника е претендирано присъждане на юрисконсултско възнаграждение, то жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответника, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, сумата в размер на 100 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, определено по реда на чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ. Основателно се явява и направеното искане от процесуалните представители на заинтересованите страни В. С. и Д. С. за присъждане на разноси по делото, като на основание чл. 143, ал. 3 от АПК жалбоподателите следва да бъдат осъдени за заплатят на заинтересованата страна В. С. сумата в размер на 600 лева, представляваща реално изплатено адвокатско възнаграждение и на заинтересованата страна Д. С. сумата в размер на 600 лева, представляваща реално изплатено адвокатско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд - София-град, 24-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. М. М., Л. М. Х. и В. Б. М. от [населено място] срещу заповед № РОК17-РД09-43/30.01.2017г. на кмета на район „О. купел“, Столична община, като неоснователна.

ОСЪЖДА С. М. М., с ЕГН [ЕГН], Л. М. Х., с ЕГН [ЕГН], и В. Б. М., с ЕГН [ЕГН], да заплатят на СТОЛИЧНА ОБЩИНА сумата в размер на 100 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА С. М. М., с ЕГН [ЕГН], Л. М. Х. с ЕГН [ЕГН], и В. Б. М., с ЕГН [ЕГН], да заплатят на В. Т. С., с ЕГН [ЕГН], сумата в размер на 600 /шестстотин/ лева, представляваща разноси по делото.

ОСЪЖДА С. М. М., с ЕГН [ЕГН], Л. М. Х., с ЕГН [ЕГН], и В. Б. М., с ЕГН [ЕГН], да заплатят на Д. С. С., с ЕГН [ЕГН], сумата в размер на 600 /шестстотин/ лева, представляваща разноси по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ:

